

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 26CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125200951
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Jančíková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8125200951.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Jančíkovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Viery Kandrikovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., zastúpená JUDr. Františkom Komkom, advokátom, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpený D. E., F., so sídlom C. X, XXX XX G., IČO: XX XXX XXX, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10Csp/25/2025 – 104 zo dňa 26.05.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku III..

II. P r i z n á v a žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10Csp/25/2025 – 104 zo dňa 26.05.2025

- v I. výroku určil, že zmluvná podmienka v zmluve o poskytnutí flexipôžičky z 16.05.2005, v článku I., Základné podmienky, v časti Poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy, v znení: „Poplatok za poskytnutie úveru: 750 Sk, Poplatok za I. upomienku: 200 Sk, Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 1000 Sk, Poplatok za vedenie úverového účtu: 40 Sk / mesačne.“, je neprijateľná zmluvná podmienka;

- v II. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v tejto zmluve v čl. II. bod 2. v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený s Obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou;

- v III. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v tejto zmluve v čl. II. bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je / nie sú osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou;

- v IV. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v tejto zmluve v čl. II. bod 5. v znení: „Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní Stálym rozhodcovským súdom Asociácie bánk v zmysle zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov stálym rozhodcovským súdom.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou;

- v V. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v tejto zmluve v čl. II. bod 6. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník výslovne súhlasí v prípade, ak nesplní svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch mesačných splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti úveru podľa tejto úverovej zmluvy,

aby banka bola oprávnená požadovať od zamestnávateľa dlžníka vykonávať zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia všetkých pohľadávok banky voči dlžníkovi. Výška zrážok zo mzdy bude zodpovedať výške mesačných splátok úveru podľa tejto úverovej zmluvy, pričom zrážky zo mzdy nemôžu byť vyššie ako zrážky pri výkone rozhodnutia stanovené osobitným predpisom. Pre účely uplatnenia výkonu zrážok zo mzdy je táto úverová zmluva súčasne aj Dohodou o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou;

- v VI. výroku určil, že zmluvná podmienka uvedená v tejto zmluve v čl. II. bod 8. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník súhlasí, aby banka v zmysle zákona o ochrane osobných údajov poskytla jeho osobné údaje a informácie, ktoré tvoria alebo sú chránené bankovým tajomstvom (ďalej len „údaje a informácie“) svojej ovládajúcej osobe, spoločnosti Banca Intesa, Miláno, Taliansko, dcérskymi spoločnosťami H., I. a spoločnosťami patriacimi do skupiny s úzkymi väzbami v zmysle č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov vrátane spoločnosti F. C., I., J. K. L., I., za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality služieb pre dlžníka a ponuky služieb a produktov spoločnosti patriacich do skupiny s úzkymi väzbami k banke, a to v rozsahu údajov uvedených v tejto zmluve na dobu 10 rokov od vyporiadania záväzkového vzťahu vzniknutého z tejto zmluvy medzi dlžníkom a bankou, pričom dlžník je oprávnený odvolať svoj súhlas najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu, a to písomným oznámením doručeným na pobočku H., I., v ktorej má otvorený svoj bežný účet. Podpisom tejto zmluvy dlžník potvrdzuje dobrovoľnosť tohto súhlasu.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou; a - v VII. výroku určil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom predložených listín zistil, že žalobkyňa so žalovanou uzavreli dňa 16.05.2005 formulárovú Zmluvu o poskytnutí flexipôžičky č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 31.000 Sk s dohodnutou mesačnou splátkou vo výške 802,45 Sk, s počtom splátok 60, RPMN 10,60 %. Ďalej súd prvej inštancie citoval vyššie uvedené zmluvné podmienky- Žalobkyňa sa domáhala určenia vyslovenia ich neprijateľnosti s poukazom na iné rozhodnutia súdov, kde boli uvedené zmluvné podmienky určené za neprijateľné zmluvné podmienky.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) účinného od 1.5.2005 do 30.6.2005, § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného od 1.4.2002 do 30.6.2006, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.06.2024, § 298 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“).

4. V prvom rade súd prvej inštancie skonštatoval, že žaloba je prípustná a žalobkyňa sa môže domáhať určenia neprijateľných zmluvných podmienok zo zmluvy, a to bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu, zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 umožňuje spotrebiteľovi proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonmi domáhať sa proti porušiteľovi na súde ochrany svojho práva, pričom má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 27/2018). Súd prvej inštancie tiež poukázal aj na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, podľa ktorých zánik záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy nemá právny význam, opačný názor by znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde, čo odporuje článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj smernici Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, aj na závery rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020 a rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-776/19 až C-782/19.

5. Ďalej súd prvej inštancie dospel k záveru, že napadnuté ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa netýkajú predmetu plnenia, ani ceny plnenia, a preto nie sú vylúčené zo súdneho prieskumu ich neprijateľnosti. Keďže žalovaná nepredložila žiadne dôkazy o predzmluvnej fáze k možnosti spotrebiteľa ovplyvniť obsah zmluvy, súd prvej inštancie vychádzal z domnienky, že zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občiansky zákonník). Preto ďalej súd prvej inštancie skúmal, či napadnuté zmluvné dojednania spôsobujú značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občiansky zákonník), pričom jeho východiskami boli 1/ test proporcionality, ktorý vychádza v úvodnej fáze z porovnania zmluvnými podmienkami privodeného stavu so stavom absolútnej - teoretickej rovnosti zmluvných strán, 2/ podrobenie zmluvnej podmienky čo najneprijateľnejšiemu výkladu, ktorý sa s ňou

spája a aký vôbec prichádza do úvahy a 3/ spôsob ich formálneho vyjadrenia zahrňujúci nekalé praktiky dodávateľa v procese uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy.

6. Súd prvej inštancie uviedol dôvody ku každej jednej žalobkyňou napadnutej zmluvnej podmienke, prečo ju považoval za neprijateľnú. Podľa názoru súdu prvej inštancie v zmluvnej podmienke v čl. II. bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je / nie sú osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, nakoľko je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej zmluvnej podmienke spočívajúcej v používaní komplikovaných a sofistikovaných termínov, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa, a to pod sankciou okamžitého zosplatnenia úveru. Na uvedenom podľa súdu prvej inštancie nemení nič odkaz na zákon o bankách, pretože existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ z dôvodu svojej nevedomosti netuší, čo má chápať pod termínom osobitný vzťah k banke. Súd prvej inštancie poukázal na názory vyjadrené v rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6CoCsp/16/2024 zo dňa 19.9.2024, v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/17/2023 zo dňa 4.4.2024, ale aj na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/74/2022 zo dňa 24.10.2022, s ktorými dôvodmi sa v plnom rozsahu stotožnil.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP nezistiac dôvody pre aplikáciu § 257 CSP a keďže žalobkyňa bola úspešná v celom rozsahu, priznal jej nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

8. Proti výroku III. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h).

8.1 Žalovaná namieta, že sa súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že táto zmluvná podmienka je vyjadrením zákonnej povinnosti banky a bez jej dojednaní nemôže k uzavretiu žiadnej zmluvy o úvere dôjsť, nakoľko túto povinnosť má žalovaná uloženú zákonom o bankách. Následne po citácii ust. § 35 ods. 1 a ods. 4 zákona o bankách s poukazom na nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016 žalovaná uviedla, že odôvodnenie rozhodnutia je v tejto časti neprimerane strohé a nedáva odpoveď na otázku, prečo toto zmluvné ustanovenie je neprijateľné. Sú prvej inštancie podľa žalovanej len prebral argumentáciu žalobkyne z podanej žaloby a odkázal na rozhodnutia, v ktorých bola riešená odlišná zmluvná podmienka a ešte aj vo vzťahu k inému dodávateľovi. Súd prvej inštancie sa ani nevysporiadal s argumentáciou žalovanej, preto je nepreskúmateľné a nespĺňa náležitosti na odôvodnenie rozsudku podľa ust. § 220 ods. 2 CSP.

8.2 Žalovaná poukazuje, že uvedená zmluvná podmienka neumožňuje zosplatnenie každého úveru ako uvádza súd prvej inštancie, jej znenie je v úplnom súlade so znením zákona, je jeho odzrkadlením v § 35 ods. 1 ZoB, ktorý žalovanej uložil povinnosť túto zmluvnú podmienku do zmluvy inkorporovať, pričom žalovaná ešte nad rámec zákona v predmetnej zmluvnej podmienke aj odkázala na konkrétne ustanovenie ZoB, presnejšie ust. § 35 ods. 4 ZoB, v ktorom je uvedený výpočet osôb, ktoré sa považujú za osoby s osobitným vzťahom k banke.

8.3 Podľa názoru žalovanej k nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prispieva aj skutočnosť, že tu súd prvej inštancie odkazuje na nejaké závery z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/74/2022-234 z 24.10.2022, ktoré však vyslovene neoznačuje, teda podľa žalovanej nie je preskúmateľné a zistiteľné, ktoré závery z tohto rozsudku majú plynúť a to ešte navyše za situácie, kedy toto rozhodnutie nie je možné dohľadať vo zverejnených rozsudkoch. V ďalších rozhodnutiach, na ktoré súd prvej inštancie v súvislosti s touto zmluvnou podmienkou odkazoval, však bola určená zmluvná podmienka v inom znení a navyše k inému dodávateľovi. Podľa žalovanej súd prvej inštancie sa mal jednoznačne zaoberať konkrétnou napádanou zmluvnou podmienkou v tomto konaní a neuspokojiť sa len s poukazom na rozhodnutia súdov v iných prípadoch, s inými podmienkami a vo vzťahu k iným dodávateľom.

8.4 Žalovaná ďalej v odvolaní poukázala, že bez potvrdenia zo strany klienta banka nemá reálnu možnosť ako overiť, či klient nemá osobitný vzťah k banke, keďže banka samozrejme nevedie evidenciu členov štatutárnych orgánov inej banky, vedúcich pobočky iných bánk, evidenciu blízkych osôb vedúcich

zamestnancov banky a podobne, preto podľa žalovanej nie je to objektívne možné posúdiť existenciu osobitného vzťahu klienta k banke a splniť tak zákonnú povinnosť inak, ako na základe aplikácie tejto zmluvnej podmienky. Žalovaná opätovne poukazuje na to, že banky majú zákonné povinnosti v oblasti predchádzania konfliktu záujmov, nakoľko v prípadoch porušenia takýchto povinností hrozia obrovské škody na strane klientov banky – a táto hrozba škody je omnoho pravdepodobnejšia a viac v súlade s verejným záujmom než žalobkyňou v konaní uvádzaná možnosť neschopnosti daného spotrebiteľa vyhodnotiť jeho vzťah k banke (najmä, keď ZoB presne definuje, o ktoré osoby sa jedná).

8.5 K odôvodneniu súdu, v ktorom prebral argument žalobkyne o tom, že odkaz na ust. § 35 ods. 4 ZoB nepostačuje, je podľa žalovanej úplne absurdné, keďže predmetná zmluvná podmienka uvádza, čo je obsahom predmetného ustanovenia (bližšia špecifikácia, kto je osobou s osobitným vzťahom). Žalovaná je tiež toho názoru, že len skutočnosť, že je v zmluvnej podmienke odkaz na zákon nezakladá jej neprijateľnosť, v prípade opačného názoru by súdy dospeli k absurdnému záveru, že napríklad aj znenie zmluvy: „Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ uzavretá v súlade s ustanovením § 497 a nasl. Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov...“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to len preto, že v nej nie je uvedený obsah predmetného ustanovenia, resp. spomenutých zákonov.

8.6 Žalovaná ďalej poukázala aj na to, že už len zo zákonnej definície v prípade osoby s osobitným vzťahom k banke sa určite nejedná o priemerného spotrebiteľa, pričom poukázala na rozsudok SD EU zo dňa 21.03.2013, RWE Vertrieb, C-92/11 a rozsudok C 34/13 Kušaniová v. SMART CAPITAL, a.s. zo dňa 10.09.2014.

8.7 Napadnuté rozhodnutie sa tak žalovanej javí ako zmätočné a nepreskúmateľné, nie ako spravodlivé, čo žalovaná považuje za hrubý zásah do práva na spravodlivý proces, preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 389 CSP a nasl. ho zrušil a konanie zastavil, resp. rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Žalobkyňa k odvolaniu žalovanej uviedla, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti a považuje ho za dostatočne odôvodnený. Vo vzťahu k napadnutej zmluvnej podmienke podľa žalobkyne dôvod, pre ktorý môže banka pristúpiť k jednostrannému ukončeniu zmluvného vzťahu formou mimoriadneho zosplatnenia úveru, je formulovaný rozsiahlo a dokonca sa vzťahuje na situáciu, ktorá sa vôbec netýka porušenia povinnosti splácať úver riadne a včas, čím je spotrebiteľ vystavený riziku, že v podstate akékoľvek okolnosti o možnej nepravdivosti vyhlásenia o osobitnom vzťahu k banke môžu spôsobiť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Predmetné ustanovenie zmluvy žalobkyňa považuje za neurčité, pretože ako práva neznalý subjekt bez reálneho oboznámenia a poučenia zo strany dodávateľa nedokáže vedieť posúdiť a vyhodnotiť svoj prípadný osobitný vzťah k banke, ako ani rozsah a výpočet subjektov, ktoré nimi sú, pričom dané zmluvné ustanovenie už priamo proklamačne počíta s tým, že nemá žiaden osobitný vzťah k banke. Žalobkyňa dodala, že podľa citovanej zmluvnej podmienky by spotrebiteľ mal „z hlavy“ ovládať zákon o bankách v časti upravujúcej osobitný vzťah osoby k banke, čo je nerealizovateľné a keďže zmluvná podmienka neuvádza obsah predmetného zákonného ustanovenia, je neprijateľná. K neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky žalobkyňa poukázala na aktuálny rozsudok KS PO 7CoCsp 6/2025, z 10.6.2025, ale aj na rozsudky Krajského súdu Prešov, sp. zn. 11CoCsp/27/2024 z 26.3.2025, sp. zn. 6CoCsp/16/2024 z 19.9.2024, sp. zn. 13CoCsp/17/2023 z 4.4.2024. Žalobkyňa tiež upriamila pozornosť na Závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR zo dňa 24.01.2017, v zmysle ktorých zmluvná podmienka, ktorá umožňuje veriteľovi kedykoľvek vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru i z dôvodov, ktoré nespočívajú v omeškaní dlžníka s plnením peňažného záväzku je neprijateľná, pretože veriteľ môže uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka (žiadať o zaplatenie celej pohľadávky) len v prípade omeškania s plnením peňažného záväzku, ktorý sa má plniť v splátkach, a nie v prípade porušenia inej zmluvnej povinnosti či z dôvodov, ktoré nespočívajú priamo v porušení zmluvy. Žalobkyňa navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutú časť rozsudku potvrdil.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedla, že naďalej sa nestotožňuje s argumentáciou žalobkyne a považuje žalobu v tejto časti za nedôvodnú. Podľa žalovanej ide o klasické a štandardné zmluvné ustanovenie, ktoré používa väčšina subjektov bankového spektra, bez ktorého by banka nebola oprávnená uzavrieť s nikým žiadnu spotrebiteľskú zmluvu. Preklopenie zákonného ustanovenia do znenia spotrebiteľskej zmluvy nemôže byť podľa žalovanej považované za žiadnych okolností za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorý výklad by znamenal označenie znenia zákona za „neprijateľnú zmluvnú podmienku“, čo zjavné nemá oporu v zákone. Zároveň je pre žalovanú pomerne zaujímavé, že žalobkyňa s daným ustanovením nemala problém v čase uzatvorenia zmluvy (05/2005) a po približne 19 rokoch sa domáha určenia jej neprijateľnosti. Okrem iného žalovaná poukazuje aj na zásadu – neznalosť zákona neospravedlňuje, a teda ak je v zmluve riadne uvedený odkaz na paragrafové znenie zákona, žalobcovi nebráni, aby si ustanovenie vyhládol v zákone, respektíve požiadal o ich vysvetlenie. Preto podľa žalovanej je zmluvné ustanovenie zákonnou obsahovou náležitosťou zmluvy, a teda nespôsobuje a ani nemôže spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

11. V ďalšom vyjadrení žalobkyňa poukázala na rozhodnutia súdov - rozsudok KS Prešov, sp. zn. 11CoCsp/27/2024 zo dňa 26.3.2025, rozsudok KS Prešov, sp. zn. 13CoCsp/17/2023 zo dňa 4.4.2024, rozsudok OS Prešov, sp. zn. 17Csp/63/2023 zo dňa 17.9.2024, ktoré sa zaoberali rovnakou zmluvnou podmienkou a ktorú určili sudy za neprijateľnú.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovanou a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti je potrebné potvrdiť.

13. So zreteľom na obsah odvolania žalovanej, v odvolacom konaní bol preskúmaný len napadnutý výrok III., ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v tejto zmluve v čl. II. bod 4. v znení: „Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je / nie sú osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto ostatné výroky rozsudku v odvolacom konaní preskúmané neboli a ako také nadobudli právoplatnosť.

14. Čo sa týka žalovanou uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, uvedený predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie, napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaná v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

15. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Žalovaná nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, považuje ho za zmatečné, nezákonné a nepreskúmateľné. Uvedené konštatovanie žalovanej však súvisí

s ďalšími ňou uvádzanými dovolacími dôvodmi – nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala.

17. Predmetom súdneho konania bolo posudzovanie zmluvných podmienok zmluvy o poskytnutí flexipôžičky č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 16.5.2005, ktoré všetky zmluvné podmienky súd prvej inštancie v znení z predloženej zmluvy citoval. Žalovaná vo svojom odvolaní nevymedzila, ktoré skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú správne, preto odvolací súd uzatvára, že ani tento odvolací dôvod nie je daný.

18. Z obsahu odvolania je pritom zrejmé, že žalovaná nesúhlasí s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.05.2005 do 30.06.2005 (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 53 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení od 01.04.2002 do 30.06.2006 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver

a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

23. Cieľom spotrebiteľského práva je zvýšená ochrana slabšej strany záväzkového vzťahu, ktorou je nepochybne spotrebiteľ, pričom východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na všetky podmienky, za ktorých dochádza ku vzniku záväzkovo-právneho vzťahu, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa a tiež so zreteľom na to, že dodávateľ má možnosť jednostranne stanoviť zmluvné podmienky, čo aj v reálnom živote uskutočňuje, a to prostredníctvom formulárových zmlúv.

24. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, pričom ani zánik záväzku z nej vyplývajúci nie je právne významný pre posudzovanie neprijateľných zmluvných podmienok, pristúpil k preskúmaniu zmluvných podmienok, ktorých neprijateľnosti sa žalobkyňa domáhala. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu použil správne právne predpisy a tieto na skutkový stav v tejto veci aj správne aplikoval.

25. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakázané, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali ustanovenia, ktoré môžu spôsobiť „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. Pre tieto zmluvné klauzuly zákon používa výraz „neprijateľná podmienka“ a sú exemplatívne uvedené v § 53 Občianskeho zákonníka. Základnou charakteristikou neprijateľných podmienok je, že spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. To znamená, že dodávateľovi priznávajú silnejšie právne postavenie ako spotrebiteľovi. Nekalosť zmluvných dojednaní je v takomto prípade potrebné posúdiť s ohľadom na povahu plnenia (tovaru alebo služieb) zo zmluvy, na všetky okolnosti v dobe uzavretia zmluvy a všetky ostatné podmienky spotrebiteľskej zmluvy alebo inej zmluvy, od ktorých je spotrebiteľská zmluva závislá.

26. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie je ochrana zavedená vyššie citovanou smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Čl. 6 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu, ktorý zistí nekalú povahu zmluvnej podmienky, prináleží jednak bez toho, aby počkal, či spotrebiteľ predložil v tejto súvislosti návrh, vyvodiť všetky dôsledky, ktoré podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú z takého zistenia, s cieľom zabezpečiť, aby touto podmienkou nebol tento spotrebiteľ viazaný, a jednak v zásade na základe objektívnych kritérií posúdiť, či dotknutá zmluva môže bez uvedenej podmienky naďalej existovať. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. (rozhodnutie C-240/98 až C-244/98, bod 25z 27. 6. 2000 vo veci Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, tiež rozhodnutie C-243/08 zo 4. 6. 2009 vo veci Pannon GSM Zrt. v. Erzsébet Sustikné Gyórfi).

27. Ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach sa použijú vždy, keď dodávateľ pripravil zmluvné podmienky (klauzuly) vopred a spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ich obsah a teda má len možnosť tieto podmienky prijať a uzavrieť zmluvu s dodávateľom alebo návrh zmluvy neprijať a zmluvu tak neuzavrieť. Takéto zmluvné podmienky sa nepovažujú za individuálne dojednané. Zmluvné podmienky sa vždy považujú za individuálne nedojednané do času, kým dodávateľ nepreukáže opak.

28. Podľa záverov Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. III. ÚS 111/2023 zo dňa 15.06.2023 „pokiaľ ide o požiadavku transparentnosti zmluvných podmienok, ako vyplýva z čl. 4 ods. 2 smernice 93/13, Súdny dvor zdôraznil, že táto požiadavka, uvedená aj v čl. 5 tejto smernice by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale naopak, „... požiadavka jasného a zrozumiteľného formulovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená rovnakou smernicou, sa musí chápať široko“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. 4. 2014, Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, body 71 a 72, ako aj z 9. 7. 2015, Bucura, C-348/14, neuvverejnený, EU:C:2015:447, bod 52). Ku konfrontácii inštítútov neurčitosti a neprijateľnosti treba poznamenať, že podľa všeobecných súdov bola neurčitosť zmluvnej podmienky nie prekážkou, ale naopak, dôvodom vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je založená aj vtedy, ak je spotrebiteľ vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej alebo neurčitej zmluvnej podmienke, z ktorej nemožno určiť práva a povinnosti spotrebiteľa. Najčastejšie

prípady nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej podmienky spočívajú v používaní komplikovaných a náročných technických a iných sofistikovaných termínov, v nejasnej formulácii zmluvného ustanovenia, ktorá ho robí nepochopiteľným pre spotrebiteľa. Neurčitosť zmluvnej podmienky úzko súvisí s jej nezrozumiteľnosťou a týka sa väd jej obsahu, ktorých následkom je, že spotrebiteľ je vystavený právnej neistote v otázke úpravy práv a povinností v konkrétnom štádiu zmluvného vzťahu. Nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť zmluvnej podmienky sa na strane spotrebiteľa prejavuje jednoducho, a to nemožnosťou ustáliť obsah podmienky a režim práv a povinností (ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J. a kolektív. Občiansky zákonník I. Druhé vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2019, 564 s.)“

29. Súd prvej inštancie zmluvnú podmienku v čl. II., bod 4. v znení: „ Podpisom tejto zmluvy dlžník vyhlasuje, že nie je osobou s osobitným vzťahom k banke podľa § 35 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). V prípade zistenia nepravdivosti tohto vyhlásenia si je dlžník vedomý toho, že úver sa stáva okamžite splatný vrátane príslušenstva, a to dňom keď sa banka dozvedela o nepravdivosti tohto údaju v súlade s § 35 ods. 1 zákona o bankách.“ vyhodnotil ako je neprijateľnú zmluvnú podmienku práve z dôvodu nejasnosti a nezrozumiteľnosti spočívajúcej v komplikovaných a sofistikovaných termínov pod sankciou okamžitého zosplatenia.

30. Žalovaná v odvolaní v podstate namietala to, že uvedená zmluvná podmienka je vlastne splnením jej povinnosti uloženej zákonom o bankách, preto nemôže byť neprijateľná, keďže v podstate kopíruje text zákonného ustanovenia. K uvedenému odvolací súd poukazuje, že hoci zmluvná podmienka preberá znenie zákona, táto môže byť vyhodnotená ako neprijateľná, ak jej prebrané znenie je pre spotrebiteľa nejasné a nezrozumiteľné. Uvedený záver o nejasnosti a nezrozumiteľnosti tejto zmluvnej podmienky prijali súdu už vo svojich skorších rozhodnutiach, pričom práve rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/128/20232024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024 citoval z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-66/19: „V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, že ak smernica v oblasti ochrany spotrebiteľa stanovuje povinnosť predajcu alebo dodávateľa oboznámiť spotrebiteľa s obsahom ponúknutého zmluvného záväzku, ktorého určité informácie sú určené záväznými právnymi predpismi členského štátu, je nevyhnutné, aby tento predajca alebo dodávateľ oboznámil uvedeného spotrebiteľa s obsahom predmetných ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel, C-472/10, EU:C:2012:242, bod 29). V tom zmysle nestačí jednoduchý odkaz vo všeobecných obchodných podmienkach na právny predpis, ktorý upravuje práva a povinnosti zmluvných strán (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2013, RWE Vertrieb, C-92/11, EU:C:2013:180, bod 50).“ Nejasnosť a nezrozumiteľnosť uvedenej zmluvnej podmienky spočíva teda v použití pojmu „osobitný vzťah k banke“, ktorý je vysvetlený len odkazom na ustanovenie zákona, pričom len takýto odkaz ebz vysvetlenia spotrebiteľovi postačovať nemusí.

31. Čo sa týka námietky žalovanej, že rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/74/2022 zo dňa 24.10.2022, na ktoré závery odkazuje súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení, nie je možné dohľadať vo zverejnených rozsudkoch, odvolací súd poukazuje, že tento rozsudok je riadne zverejnený na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR, ale aj na webovom sídle „otvorených súdov“. Tiež odvolací súd nesúhlasí s postojom žalovanej, že nie je zrejme, na aké právne závery súd prvej inštancie poukazuje, keďže v bode 65. odôvodnenia súd prvej inštancie cituje uvedené rozhodnutie v tej časti, ktorá sa venuje neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky. V uvedenom bode odôvodnenia je uvedená podstata právneho posúdenia tejto námietky, prečo sa považuje za neprijateľnú.

32. V podstate ust. § 35 zákona o bankách dovoľuje banke uzatvárať obchody aj s osobami, ktoré majú osobitný vzťah k banke, ale musí ísť o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali aj s ostatnými klientmi. Ak však ide o taký obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko s ostatnými klientmi nevykonali, jednak musí banka preveriť, či klient má alebo nemá osobitný vzťah k banke a pravdivosť vyhlásenia klienta o jeho vzťahu k banke písomne zabezpečiť v zmluve o úvere pod sankciou okamžitej splatnosti celej dlžnej sumy. Takže zmluvné ustanovenie v znení pripravenom žalovanou skutočne odporuje ust. § 35 ods. 1 zákona o bankách, pretože pre spotrebiteľa, ktorý nevediac, čo znamená osobitný vzťah k banke, vyhlasujúc, že takýto vzťah nemá, a neskôr sa preukáže, že predsa len má osobitný vzťah k banke, uvedené znamená aplikovanie sankcie – zosplatenie úveru, hoci ide o obchod, ktorý by vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko vykonali banky aj s ostatnými klientmi. Zákon o bankách v ust. § 35 teda rozlišuje obchody uzatvárané s klientmi na tie, ktoré by uzatvorili aj s ostatnými klientmi a nie tie, ktoré by s ostatnými klientmi neuzatvorili, pričom

kvalifikačné kritéria tohto obchodu sú práve jeho povaha, účel a riziko. Zhrňujúc prijaté závery, uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná preto, lebo používa nevysvetlený pojem „osobitný vzťah k banke“ a nerozlišuje obchody, na tie ktoré vzhľadom na svoju povahu, účel alebo riziko by sa nevykonali alebo vykonali s ostatnými klientmi.

33. Záverom tiež odvolací súd poukazuje, že uvedenou zmluvnou podmienkou, aj v obdobnom znení voči iným dodávateľom“ sa všeobecné súdy zaoberali v rozhodnutiach – rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/128/2023 – 156 zo dňa 26.2.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoCsp/16/2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 18Csp/69/2024 zo dňa 8.1.2025 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/6/2025 zo dňa 10.6.2025, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/74/2022 zo dňa 24.10.2022, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 18Csp/111/2022 – 102 zo dňa 23.1.2023 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešov sp. zn. 13CoCsp/17/2023, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17Csp/63/2023 zo dňa 17.9.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/25/2024 zo dňa 2.7.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/27/2024 zo dňa 26.3.2025, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 6Csp/26/2024 zo dňa 10.10.2024, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/184/2024 zo dňa 01.04.2024 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/14/2025 zo dňa 23.09.2025 a rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 12Csp/79/2024 zo dňa 17.03.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/20/2025 zo dňa 14.10.2025.

34. Odvolací v tomto smere za potrebné považuje poukázať na princíp právnej istoty, ktorý je imanentným znakom právneho (napr. PL. ÚS 36/95), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavnou neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, je splnený základný predpoklad na to, aby súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

35. Podľa odvolacieho súdu skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej teda neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, preto odvolanie žalovanej z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozsudok preto nemožno považovať ani za nepresvedčivý. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

36. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

K trovám odvolacieho konania

37. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

39. V tomto prípade, keďže žalobkyňa v odvolacom konaní bola úspešná, odvolací súd jej priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 160 ods. 2 CSP dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci.